

**POVÍDKY
ZE ŽIVOTA
BEZPEČÁKŮ**

aneb

Může to být ještě horší?

POVÍDKY
ZE ŽIVOTA
BEZPEČÁKŮ 2

ANEB
MŮŽE TO BÝT JEŠTĚ HORŠÍ?

JIŘÍ SVOBODA

Opět věnováno všem, kteří neztratili
schopnost zasmát se sobě samému a stále se
neberou příliš vážně.

Motto:

*„Názory jsou jako penis! Je dobře, že ho máš,
ale raději ho moc neukazuj na veřejnosti a už
vůbec ho necpi do malých dětí.“*

UPOZORNĚNÍ:

**JAKÁKOLIV PODOBNOST SE
SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI NEBO
SKUTEČNÝMI OSOBAMI JE ZCELA
ZÁMĚRNÁ!!!**

PŘEDMLUVA

Asi si právě říkáte, proč to děláme? Proč? Chcete znát upřímnou odpověď? Ani sami pořádně nevíme. Svým způsobem za to můžete i Vy, naši čtenáři. Jako zpětnou vazbu jsme obdrželi vesměs pozitivní reakce formou různých trapasů ve vlaku nebo v autobuse, kdy se čtenáři při čtení dusili a vypadali jako magoři. Nikdo z Vás nám ale neposlal „selfíčko“, abychom viděli Vaše těžké chvílky, a tak Vám chceme dát další možnost tuto chybu napravit.

Rádi bychom prohlásili, že tento „skvost“ má opět dva autory, kterými by byli výhradně Svobich a Skalič, ale nebyla by to pravda. Taťka Luba nás bohužel na konci nějakého toho roku opustil (fňuk). Zapalovat svíčku nemusíte. Neumřel. Zatím... Jen z části změnil svůj život a rozhodl se opustit náš ansámbl a odejít do perspektivnější firmy, kde svým jednáním může dovádět spoustu lidí k šílenství, protože ne každý si dokáže zvyknout na jeho způsob řešení problémů, a to víte, novému řediteli se neodporuje. Stále jsme v kontaktu, protože u nás zůstal jako personalista. Nemůžeme s klidným svědomím napsat sličná personalistka. Svobich se dokonce jednou setkal s Lubovou dcerou a pak jen lakonicky poznamenal: „Jak je možný, že má tak ošklivý chlap tak hezkou dceru?“ Odpovědí mu tehdy byl jen Lubův přiblblý úsměv. Na jeho původní pozici ho vystřídal Skalič, který tím získal nový rozhled, ale méně času na to, aby se věnoval tomu, čemu by opravdu chtěl, ale to mu nijak

nezabránilo v tom, aby Svobiče při psaní držel zkrátka a přidal i spoustu rad a podnětů, na které se mu Svobič (jako já) vykašlal. Pokud se ptáte, co je s Molochem, tak je to pořád stejný zoufalec.

Také jsme se rozhodli trošku přitvrdit, takže možná odhalíme některé akce a události, které by měly zůstat oku obyčejného člověka skryty. Naším cílem je opět humorné pobavení širokých mas veselými i méně veselými historkami ve stále ne úplně přívětivé době. Covid-19 už sice pomalu nikoho nezajímá, ale za devatero horami a devatero výmoly se odehrává ozbrojený konflikt, který plní masmédia a zdá se, že humor ze světa pomalu vymizel. Držte palce, bude to potřeba. Skalič si věří, že to půjde dobře, Svobič už si tak jistý není. Molocha se raději nikdo neptá. Jeho názor stejně nikoho nezajímá.

Pokud jste četli první díl tohoto „putování“ (sledujete tu elegantní narážku, kterou sdělujeme novému čtenáři, že existuje první díl? To je prostě marketingový majstrštyk.), tak Vám autory blíže představovat nemusíme, protože jste si o těch bláznech už mohli udělat představu sami. Pokud jste první díl nečetli, tak máte buď smůlu, nebo šanci na nápravu sehnáním prvního dílu, nebo si můžete od známého či známé, kteří již daný spisek znají, nechat vše převyprávět. Předem ale podotýkáme, že Harry Potter je proti tomuto dílu, který držíte v ruce, hadra.

Stejně tak bychom chtěli opět přísahat, že všechny příběhy jsou pravdivé a ne smyšlené. Stejně tak jména všech protagonistů budou do jisté míry změněna, aby se nikdo nemusel stydět veřejně a aby nás nemohli zažalovat. To byste nevěřili, čeho všeho jsou lidé schopni.

Tak co? Jdeme na to? Dobrá. Chtěli jste to a máte to mít!!!

DÁMY A PÁNOVÉ... DRŽTE SI KLOUBOUKY. BUDE TO
JAZDA!

1. BEMBÁK A ČERNÝ FIAT

V soukromých bezpečnostních službách se nachází všemožné sorty pracovníků. Na vstupních pohovorech s různými uchazeči o zaměstnání bylo vždy našimi hrdiny jasně zdůrazněno, že se budou jejich budoucí pracovníci a pracovnice setkávat s rozumnými a chytrými kolegy, blázny (do této kategorie spadají hlavně menežeři), průměrným člověkem obecným a kretény. Takový je prostě reálný stav věci a kdo bude tvrdit něco jiného, tak lže.

V každé skupině ovšem naleznete pár jedinců, kteří v mnohém vybočují z řady ať už v kladném, nebo v záporném slova smyslu. Mezi borce, kteří se zlatým písmem vepsali do análů bezpečnostních služeb v kategorii IQ mínus 130, patří bezpochyby Bembák. Vlastní jméno nás nemusí nijak zajímat, protože bychom ho stejně změnili.

Jménem Bembák, nebo posléze familiérněji Bemboss, ho přejmenoval Luba, který prohlásil, že polní láhev, která se mu „bembala“ u pasu, když byl ještě v armádě, byla stejně inteligentní, ale jen pouze případě, že byla prázdná. Když byla plná, byla inteligentnější než tenhle týpek.

Bembossovi nešlo upřít snahu všítat si (dle něj) důležitých a podstatných událostí, které se na parkovištích a na zásobovacím dvoře odehrávaly. Na pasáž raději nebyl vpuštěn, protože Svobíč s Lubou, kteří v době jeho působení na daném obchodním centru fungovali jako menežeři, neměli k tomuto kroku odvahy. To víte, když se k Vám dostane stížnost, že na nájezdu vedoucím na terasní parkoviště

spí borec vestoje přímo uprostřed vozovky a vlaje tam ve větru jako trenýrky, které už nejdou vyprat a větrají se na čerstvém vzduchu, nebo když se o náhodné zákaznici, kterou potká, vyjádří, že je to hrozná kráva a máme si na ni dát pozor, tak na otázku proč odvěti zcela logicky, protože ho nepozdravila, tak to ve Vás úplně nebude budit důvěru.

A tak se stalo, že se jednoho dne rozhodl oslnit široké okolí svým pozorovacím talentem, neboť svým orlím zrakem zjistil závažné podezřelé jednání na jednom z parkovišť, které měl „na starosti“.

Byl poměrně jasný únorový den, který úplně nevypadal, že by měl nějakým zásadním způsobem ovlivnit život všech zúčastněných.

Luba seděl v kanclu a dělal už bůhvíco. Je to přece jen nějaký ten pátek, co se tato událost odehrála, takže se asi nikdy nedovíme, co Luba tvořil. Víme s jistotou jediné, a sice že nespál, to totiž není jeho styl. Asi řešil šestnáct věcí najednou, a proto nebyl úplně nadšen, když na pootevřené dveře dopadlo nesmělé zaklepání.

„Ano?“ ozval se Luba, aniž by jeho pohled uhnul od obrazovky počítače.

„Můžu na chvíli?“ zeptal se plaše Bemboss.

„Co potřebujete?“

„Přišel jsem vám nahlásit jednu velmi podezřelou aktivitu,“ prohlásil tajemně příchozí.

„Co se stalo?“ zeptal se Luba, kterého zaujala Bembossova dikce a usilovně přemýšlel, jestli se jedná o blbost nebo jestli se opravdu něco stalo.

„Našel jsem černý Fiat,“ sdělil Lubovi důvod svého příchodu, který měl vše objasnit, ale jak už to tak bývá, tak toto prosté sdělení neobjasnilo vůbec nic. Jen Lubovi napovědělo, že se bude jednat pravděpodobně o blbost.

„A?“

„No to auto je přece podezřelé.“

„Můžete mi vysvětlit, proč by mělo být podezřelé? Nechápu, kam míříte.“

„Sleduju ho už týden a pořád parkuje na stejném místě. Je to malý černý Fiat a na zadním sedadle mu leží béžový ručník,“ sděloval Lubovi důvěrně Bemboss.

„Je přece jasné, že se musí jednat o vrah, a to se přece musí vyřešit,“ dodával překotně, když Lubova reakce, která byla veškerá žádná, nesplnila jeho očekávání.

„Aha! Už to chápu,“ probral se Luba konečně z letargie a řekl si, že se trochu pobaví.

„Pane Bembossi, jsem moc rád, že jste mi to řekl. Teď mě bedlivě poslouvejte,“ řekl Luba, vstal ze židle, prošel kolem svého nového důvěrníka a zavřel dveře.

„To, co vám teď řeknu, je velice závažné a nesmí se dostat mimo tuto kancelář. Chápete?“ ptal se naléhavě.

„Ano, jasně, chápu,“ kýval Bemboss hlavou jako nemocný osel.

„To auto totiž...“ odmlčel se Luba, kterému hlavou vířilo několik scénářů, a rozhodoval se, který použije.

„To auto totiž bude součástí trestné činnosti. Poznávacím znamením je ten ručník na zadním sedadle. Podle všech

kriminalistických stop, které teď díky vám máme, se dá jasně uvažovat o tom, že v tomto voze dochází buď k předávkám kradeného zboží mezi čórkama, nebo mezi čórkarem a kupujícím. Proto tam mají ten ručník, do toho totiž ten lup zabalí, aby ho bedlivý pozorovatel nemohl spatřit, a díky tomu unikají policii. Chápete?“ zeptal se znovu Luba, který se chtěl ujistit, že jím vymyšlená ptákovina padne na úrodnou půdu.

„Chápu,“ zasvěceně přisvědčil Bemboss.

„Teď vám svěřím závažný úkol, protože věřím, že jste pro něj ten pravý a víte proč? Jste totiž jediný, kdo si toho auta všiml a toho prostě musíme využít.“

„Co mám udělat?“

„Vezmete si tužku a papír a nenápadně zaznamenáte registrační značky všech aut, které u tohoto vozu budou parkovat, zastaví nebo pomalu kolem něj projedou,“ Luba se odmlčel a začal v hlavě počítat, kolik směn ho do konce jeho turnusu čeká.

„To budete dělat další dva dny, co budete v práci, než budete mít jeden den volno. Jiný úkol pro vás neexistuje! Jen dávejte pozor, aby vás u toho nikdo neviděl. Nechceme tento nebezpečný gang vyplašit! Čtvrtý den, což bude středa, půjdete za panem Svobičem hned, jakmile přijdete do práce a seznámíte ho s výsledky vašeho sledování. On už bude vědět, co dál dělat a věřte mi, že z vašeho počínání bude NADŠEN,“ na slovíčku nadšen si dal Luba obzvlášť záležet.

„Dám si pozor, aby mě nikdo neviděl a zajdu za panem Svobičem,“ papouškoval Bemboss.

„Výborně, a nikomu ani muk,“ ukončil Luba jejich rozpravu a vystrčil svého špióna ze dveří, které nenápadně otevřel.

Krása Lubova plánu tkvěla v tom, že se pochopitelně nijak neobtěžoval Svobičovi sdělit, co se na něj chystá. Jen si do knihy, kam si psali důležité události a vzkazy, poznamenal Fiat, a ještě si k tomu nakreslil smajlík.

Tři dny utekly jako voda a Luba pomalu na celou událost zapomněl. Ne tak Bemboss. Věren svému slibu se různě snažil zaznamenat všechna auta, která se kolem kýženého Fiatu jen mihla, a když jeho druhý den končil, byl s výsledkem více než spokojený.

Čtvrtého dne Svobič seděl v kanclu a probíral se mailovou korespondencí a zápisy v knize, které mu Luba zanechal. Sice si všechny podstatné i nepodstatné informace sdělovali přes telefon, ale opatrnosti nebylo nikdy dost. Svobič byl pohroužen do luštění Lubova prasopisu a snažil se rozluštit rozličné značky, které Luba vydával za slova, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Ano?“ řekl Svobič a podíval se na dveře, do kterých vstoupil s tajemným výrazem Bemboss.

„Tady to je,“ pošeptal tajemně Bemboss a předložil před překvapeného Svobiče haldu popsaných papírů formátu A4 kompletně posetých daty, časy a registračními značkami. Menežer na to chvíli zíral a nechápal, co se děje. Nakonec si přece jen řekl, že se dá poddat a začne se ptát.

„Co to je?“

„No to jsou ty auta?“

„Jaký auta?“

„Ty, co se pohybují kolem toho našeho.“

„Jakého našeho?“ zeptal se zoufale Svobič, kterému začala docházet trpělivost.

„No přece kolem toho Fiatu,“ odvětil uraženě Bemboss tónem, který by nenechal nikoho na pochybách, že se právě baví s blbcem.

Svobič zbystril. Poznámku s Fiatem někde viděl. Jasně. Bylo to v knize událostí a vzkazů. A byl u toho... ano, byl u toho smajlík. V tu chvíli mu došlo, že na něj Luba zákeřně něco nachystal.

„Ano, Fiat. O tom už jsem slyšel, ale pouze povrchně. Můžete mě zasvětit hlouběji do problému?“ zeptal se a mnul si čelo v zoufalé touze zabránit tomu, aby ho hned zrána začala bolet hlava.

Bemboss mu pečlivě přednesl celý příběh, jako by se ho naučil z paměti, a Svobič před sebou celkem jasně viděl Lubu a živě si představil, jak se u toho musel bavit. Ten parchant, a že se ani slůvkem nezmínil, běželo Svobičovi hlavou, když mu došlo, co se stalo. Luba na něj přehrál Bembossův problém, aby se jím sám nemusel zabývat. Tomu se v praxi říká „manažerské řešení problému“.

„Dobře. Už to chápu,“ pronesl po chvílce přemýšlení.

„Uděláme to takhle. Ty seznamy si nechte u sebe. Teď je ještě životně důležité ověřit, že se nejedná o vrak. To znamená, že každý den budete sledovat inventář uvnitř auta. Hlavně ten ručník. Vše si budete pečlivě zaznamenávat. Myslím tím, co chybí, co přibylo, s čím se pohnulo a tak. V pondělí pak předáte výsledky svého pátrání panu Lubovi. Buďte nenápadný. Věřím, že to zvládnete a pozor, nesmíte mě zklamat. Hned jakmile se objeví kolega Luba, tak jděte po něm jak po uzřeném, že musí urychleně zahájit řešení tohoto problému.“

Věřte mi, že pondělí bude pro tento úkon nejlepším dnem,“ úkoloval Svobič Bembosse.

„Všechno splním do puntíku!“ dušoval se pomalu agent s teplou vodou.

Svobič pochopitelně držel kušňu a Lubovi nic neřekl. Jen mu do knihy napsal poznámku: „Užij si černý Fiat. :-)“

Když v pondělí Luba naklusal do práce, byl překvapen, že se k němu hned hrnul Bemboss s dokonalým soupisem inventáře vozu s detailním popisem „pohybu“ věcí uvnitř. Ovšem Luba se odmítl vzdát a pod záminkou dalších důkazů přehrál problém opět na Svobiče, takže v knize se pak objevovaly poznámky typu:

„Fiat jede.“

„Magoriáda Fiat jak cyp.“

„Ty vole, Fiat mi zase prošel!!!“ apod.

Tímto způsobem si Bembosse přehrávali asi 14 dní. Než to Lubu přestalo bavit a sdělil Bembossovi, že veškerý důkazní materiál byl předán kriminální policii a nemusí se tedy dále o černý Fiat starat.

Nikdy tedy Bembossovi nedošlo, a ani mu to nebylo řečeno, že černý Fiat jisto jistě patří nějakému zaměstnanci (či zaměstnankyni) obchodní galerie, který přichází do práce dříve než on a odjíždí později než on, a že tedy logicky bude parkovat na svém oblíbeném místě, kde je každé ráno při jeho příjezdu volno. Případně že pohyb auta bylo možné velmi snadno dohledat pomocí kamerového systému. Ale co, hlavně že bylo o zábavu postaráno.